

Jezus in Nemeč.

(Češka pripovedka o Kristu.)

Prigodilo se je, da je božji sin potujoč naletel na Nemeč, kateri mu veli: „Gospod naj hodim s tobaj!“ „Hodi!“ reče Jezus, ter Nemeč ide z njim.

Za nekoliko dnj prideta na široko cesto. Na desno in levo so stale vasí. V tej vasi je zvonilo k poroki a v drugej k pogrebu.

„V katero vas hočeš iti, Nemeč?“ vpraša izveličar. Nemeč mu odgovori: „tja, kjer zvoní k poroki, tam bode slajše veselje.“ — „Dobro, idi tja, a jaz pojdem v óno vas, kjer nesó k pogrebu.“ Potem se ločita.

Jezus gre, obudí mertvega, katerega so k pogrebu nesli, in dobode za to mnogo novcev.

A Nemeč hití v to vas, kjer je bila svatba, ter povabili so ga na ženitovanje. Pri mizi napravi zdražbo, in bil je zato krepko tepen ter skozi vrata sunen. Plakajoč se verne k Jezusu. — Za nekoliko dnj prideta novič mej dve vasí: v tej je zopet zvonilo k poroki, a v drugej k pogrebu.

„V katero vas hočeš iti sedaj?“ vpraša Jezus Nemeč.

Kjer k pogrebu zvoní, reče Nemeč; „a kako mi je storiti, da mertvega oživím?“

Jezus mu reče: „samo to govôri: hočem, vstani in —“

Nemeč ne dá Gospodu ni izgovoriti, nego teče na ravnost v vas, ukaže merliča prèd-se postaviti in zakriči: „hočem, vstani!“ A mertvec se ne gane. Ljudje so si mislili, da se jim Nemeč roga, zato ga popadó, v slast namahajo ter naposled iz vasi zapodé.

A Jezus je šel na ženítbo, kjer je vodo v vino izpremenivši dobil zopet mnogo novcev. Ko se je z Jezusom sešel, prisegel je, da nikdar ne pojde v tako vas, kjer bode zvonilo ali k poroki ali k pogrebu, kajti ob takih prilikah se vselej po plečih dobode.

A Jezus mu podarí novce, prejete za obe čudesi ter Nemeč otide sam po širocem svétu, kodar še sedaj hodi, ako nij še umerl.

S. Meglič.

Maček in koder.

(Basen.)

Nekega hudobnega mačka — marogca po imenu — je zeló veselilo, ako je mogel pridnemu kodru kaj škodovati. Kedar je bila miza polna jedj, skočil je hitro na-njo, do sitega se je najédel ter nekoliko kosov pometal tudi kodru na tla. Potem jo je hitro pobrisal pri odpertem oknu. Posli, prišedši v sobo in vidèč jedí ležati poleg kodra na tleh, mislili so si, da je on vse to ukradel. In nedolžni koder je bil tepén.

Zopet drugikrat, ko je bil marogec sam s kodrom v sobi, prevrnil je piskere z mlekom, razbil kupico, ali je kako drugo škodo napravil, in jo potlej urno potegníl iz hiše. Zopet je bil ubogi koder kriv in po nedolžnem kaznovan.

Vse to je mirno terpel ubogi koder, mislèč si, da to vendar ne more zmirom tako ostati.

Nekega dné se je koder grèl tam na solncu pri kurnjaku. Blizu njega je bila nastavljena past. Hodila je namreč pogostoma gerda tatíca kuna obi-

skovat kokoši in jih je tudi že mnogo podavila. Na pasti je ležal lep košček pečenke.

Marogec, ki je hotel zopet napraviti kako škodo, pride na dvorišče in ngleda lep košček pečenke na pasti. Urno jo misli pograbititi zase, in ubogi koder naj bi bil zopet kriv in kaznovan po nedolžnem.

Tiho se torej splazi do pasti. A jedva položi krempeljce na mastno pečenko, sprôži se past in mu preterga vrat. Na njegovo mijavkanje pritekó posli, a prepozno je že bilo.

Zdaj nij bilo nobene dvombe več, da je vse škode pri hiši bil kriv le marogec, in da je ubogi koder bil po nedolžnem kaznovan.

Ker se pozneje nij nikoli več kaj takega pri hiši zgodilo, priljubil se je koder vsem domačim in prav dobro se mu je godilo.

V.—ž.—

O starodavnih zdravnikih.

Nij je dražje reči na svetu nego je zdravje. Brez zdravja ne more človek niti sebi niti domovini koristiti. Kakor poljedelstvo zdravemu telesu daje hrane, tako je zdravništvo izumilo bolnemu telesu zdravil. V najstarejših časih niso ljudje znali zdraviti. Še le poganski bog Eskulapij je učil ljudi v tej umetnosti; po njem sta se tudi v tej stroki odlikovala njegova sinova Podalirij in Mahaont, katera sta bila bajè tudi z Gerki pred Trojo. Léčila sta pa samo rane, kakor nam pripoveduje gerški pesnik Homer. Tudi so takratni zdravniki rabili samo zdravilna zelišča, ter polagajoč je na rane olajševali bolečine. Drugih telesnih bolezni, ki so često mnogo nevarnejše nego li najhujše rane, niso znali léčiti. Rekali so Gerki, da se óne bolezni ne dáde zdraviti, ker so neposredno od bogov. Zato beremo v prvem spevu Ilijade, da je vedež Kalha molil k Apolonu, naj bi odvernil strašno kugo, razsajajočo po gerškem taboru. Bog je uslišal njegove prošnje. Pozneje so tudi modrijani radi gojili zdravništvo, osobito Pitagora, Empedokel in Demokrit. Hipokrat pa je bil prvi, ki je v tej umetnosti toliko dosegel, da ga imenujejo po pravici: očeta zdravništva. Živel je ob času peloponeške vojske, ko je v Atenah gospodovala strašna kuga. Malo ljudi je še ostalo živih. Zgodovina nam pripoveduje, da se je vse to gorje godilo 430. leta pred Kristom.

V.—ž.—

Prirodopisno - natoroznansko polje.

Štorklja.

Preljubi otroci! Teško, da je kdo med vami, ki bi ne bil še nič slišal o ónej čudnej ptici, ki vam je znana pod imenom šterk ali štorklja. Ali niste še nikoli nič slišali o ptici, o katerej se pripoveduje, da svoje mlade na herbtu nosi, da je uči letati in da je otéma nevarnosti ako nesreča pretí poslopju, na katerem stane? Dà dà, to ptico na njenih visokih, štorkljastih nogah gotovo poznate. Vsi, ki prebivate na kmetih, vi-

